

[Ninn-Hansen.]

hvor jeg med hensyn til denne forespørgsels mening udtalte: jeg tænker selvfølgelig ikke på det indarbejdede system, vi har, hvor en rammelovgivning medfører, at amter og kommuner og institutioner kan forvalte midler efter de formål, der er angivet i lovene.

Dermed har jeg vist på ny svaret på de fleste spørgsmål, der er rejst under debatten med hensyn til den række af ting, hvor folketinget ikke skal gå ind i en naturlig forvaltning, der varetages af andre i dag.

I sammenhæng dermed vil jeg også gerne sige til fru Eva Rothenborg, at det er fuldstændig rigtigt, vi har ikke med vor forespørgsel noget som helst ønske om at styrke statens indflydelse hverken på kunstens eller andre områder. Men vi har ønske om at få gjort op på en sådan måde, at ansvaret kan fastlægges. Det er nu engang en forudsætning for, at folketinget og folketingets flertal kan være bestemmende, at et ansvar kan lægges hos en minister. Det er det, vi ønsker at komme frem til. Det er derfor, vi har stillet forespørgslen, og det er det, der har været vores hensigt med den.

Jeg ser altså et positivt svar i den dagsorden, som hr. Lysholt Hansen har foreslået på sit partis og, forstår jeg, også på regeringens vegne, og kan altså give tilslutning dertil. Vi ønsker at deltage i det arbejde, der bliver tale om i de næste måneder, og betragter det som et særdeles vigtigt arbejde.

Hr. Poul Hartlings dagsorden har jeg for så vidt allerede taget stilling til igennem min første tale. Vi er i det konservative folkeparti modstandere af støtten til Thorzenfilmen, ønsker at få undersøgt alle muligheder for at undgå, at statens forpligtelser skal blive til noget eller opretholdes. Vi er interesseret i, som det fremgik af forespørgslen, at der bliver en adgang til at gribe ind over for afgørelser af den art, der er truffet her. Nu kan det måske være lidt vanskeligt uden videre at kombinere to dagsordener, de skal jo også helst have den rigtige formulering, men jeg håber, vi kan få en pause, således at vi samlet kan få en afgørelse på denne sag. Jeg tror, det er det bedste for folketinget, og det er i hvert fald den udgang, vi vil betragte som den mest værdige, hvis et stort antal af folketingets partier kan samles om den opgave nu at sætte tingene på plads. Derfor håber jeg, at vi i

løbet af kort tid i en pause kan få sammen-draget disse to dagsordener, hvis hensigt jeg kan give tilslutning til på mit partis vegne.

Der var blandt deltagerne i debatten tre, der var vrede over initiativet og også vrede over debatten. Det var hr. Wilhjelm, fru Hanne Reintoft og hr. Poulsgaard.

Til hr. Wilhjelm vil jeg gerne sige: det er ikke på grund af et had, vi har rejst denne forespørgsel, hadet overlader vi til andre, det lader vi eksistere dér, men vi ønsker, at der skal være orden i tingene, og vi mener ikke, at den måde, hvorpå man ser bevillinger forvaltet, er rimelig og rigtig og i overensstemmelse med de ordensforskrifter, vi har.

Når fru Hanne Reintoft synes, at det er noget, man nærmest kan håne, at vi vil drøfte denne sag, som fru Hanne Reintoft ved siden af så mange andre ting betragter som en lille sag, så vil jeg blot i al stilfærdighed sige, at jeg tror, der var mange nationer, der ville være lykkelige, hvis de kunne afse tid til at drøfte en sag af denne karakter, for de egentlige frihedsspørgsmål, som fru Hanne Reintoft omtalte, dem har de end ikke nogen mulighed for at drøfte. Derfor tror jeg ikke, man skal være så ked af debatten. Selv om den konkrete sag kan synes forholdsvis lille, så har den en meget stor betydning i en større sammenhæng.

Jeg forstår ikke helt, hvorfor hr. Poulsgaard er deprimeret, for på det punkt, hvor hr. Poulsgaard har talt meget og er kommet med mange bemærkninger, synes jeg der er ved at ske noget, og det synes jeg må være det afgørende. Det sætter jeg i hvert fald større pris på, end at vi får en frontkamp fortsat i denne sag, at vi får en fornuftig afgørelse.

Angående de principielle spørgsmål, der i øvrigt har været fremført, vil jeg bare ganske kort sige: jeg kan ikke anerkende, at man sætter friheden op som en modsætning til folketingets bestemmelsesret. Hvad er egentlig meningen med, at forskellige her i salen taler om, at man krænker en frihed, fordi folketingets flertal skal træffe en afgørelse? Hvor er hele demokratiet henne, hvis man anerkender det som regel, at der skal være en modsætning imellem flertals-afgørelsen og det, der kaldes frihed? Hvad er det for en forståelse af ordet frihed, man vil lægge heri? Med frihed forstår jeg da, at